

April 1875 skal indføres i alle Dampbrænderier. Jeg personlig vilde have sluttet mig til dette Forslag, dersom ikke den ærede Minister efter hvad jeg ser skønne af hans Udtalelser i Udvalget, var af en anden Mening. Paa disse Betragtninger er det altsaa, at Udvalget støtter sit Vædringsforslag, til S. 4, og jeg skal tilføje, at dersom Landsthingets Forslag i Henseende til Spiritusmaaleren, maatte blive antaget i den Stikkelse, hvori det er kommet til os, vilde Udvalget ansæ Eoven for meget uheldig. — Det næste Punkt, jeg skal tillade mig, at omtale, angaar Afgiftens Størrelse. Det er et af de Spørdpunkter, hvori der har været Overensstemmelse mellem Landsthinget og Regjeringen; idet den Bestemmelse, der findes i S. 5, er den samme som den der er foreslaaget af Regjeringen, nemlig at Afgiften skal udgjøre 1 Rd. 40 Sk af hver Tønde Rarum og 6 Sk af hver Pot. udynden Spiritus, af 50 Vst. Styrke efter Tralles Alkoholometer. Udvalgets Mindretal, hvortil jeg hører, har imidlertid troet, at Afgiften ikke burde sættes høiere end til 7 Mark pr. Tønde Rarum, og til 5 Sk pr. Pot. udynden Spiritus af den nævnte Gradstyrke. Naar man med Nødsagtighed gienemlæser Motiverne til Regjeringens Forslag, saaledes som dette blev forelagt i Landsthinget, viser det sig noget usikkert, hvor meget Brændevin der kan udvindes pr. Tønde Rarum. Det hedder saaledes i Motiverne, Sp. 1609 i Tillæg A: „Hvor stort et Gjenemsnitstudbytte samtlige Brænderier her i Landet i de senere Aar have haft pr. Tønde Rarum, vides ikke“ og det hedder da endvidere: „Det kan dog vistnok uden synderlig Feil antages at have været omtrent 22 Potter af 8 Grader eller noget derunder“. Lovforslaget er altsaa bygget paa den Sætning, at der af hver Tønde Rarum skulde komme omtrent 20 Potter Brændevin af 8 Grader efter Spendrup, men den Erklæring fra Brænderteier William, som jeg før nævnte, tyder paa, at de Erfaringer, man har gjort, ikke fuldkomment svare til Virkeligheden, og at de Beregninger

hvorpaa Regjeringens Forslag om Afgiftens Størrelse ere baserede, sølgelig ikke holde Stif. Man har sagt, at man i Gjerbrænderierne fik 16 Potter pr. Tønde Rarum, men Williams Erklæring gaar ud paa, at man ikke kan have mere end 14 $\frac{1}{2}$ Potter. Den Erfaring, som William anfører, er vunden gjennem Siemens & Halle's Spiritusmaaler, og derfor synes den at være afgjørende. Imman end ikke vil tillægge den fuld Beviskraft, opvækker den i alt Fald en betydelig Tvivl om Rigtigheden af de øvrige Angivelser, der ere tagne efter et Skøn, og det forekommer derfor Mindretallet, at man ikke gjør Ret i at gaa med Afgiften til den yderste Grændse. Den næste Betragtning, hvorpaa Udvalgets Mindretal henleder Dyrksomheden, er den, at en Forøgelse af Brænderiafgiften til 8 Mark pr. Skilling pr. Tønde Rarum eller fra omtrent 4 Skilling til 6 Skilling pr. Pot. Brændevin, neppe vil gaa igjennem, uden at den rammer Forbrugerne. Der er vistnok forskellige Meningter her i Thinget om, hvorvidt det er gavnsligt eller ikke at beskaffe Brændevin høit, men de der have sluttet sig til Mindretallet, have i det Væsentlige den Forestilling, at Brændevin for den menige Befolkning er en tilvandt Livsnødsnødenhed, og at det synes at staa i haandgribeligt Modstrid med de Grundsætninger, der ere gjorte gjældende i Lovforslaget om Toldafgifter, hvilke, som det ærede Thing om saa Dage vil se, ere yderligere udførte af Udvalget. — Grundsætninger, som netop gaa ud paa helt at afflasse Told paa Gjenstande, der anses for Almuens Livsnødsnødenheder, — om man vilde forøge Afgiften paa Brændevin til Besvær for Forbrugerne. Jeg skal afholde mig fra enhver Undersøgelse af, hvorvidt det er rigtigt at drikke Brændevin eller ikke; jeg tror ikke, at en saadan Undersøgelse vilde føre til Noget, men jeg tager blot Menneftene og de Danste, saaledes som de ere, nemlig som et brændevinsdrikkende Folkelag, i det Mindste for saa vidt angaar de Individier, der ikke